

Čarodějův učeň 10+

1. Tomáš Pilka 1992,
Vaňousovy díry, Moravský kras

Nevábná, mechem nazelenalá plotna, zakrytá stromy, jakoby právě nevhledností zahalovala své kouzlo. Tomáš Pilka z Hodonína je stále jediným, kdo tohle tajemství dokázal odkrýt.

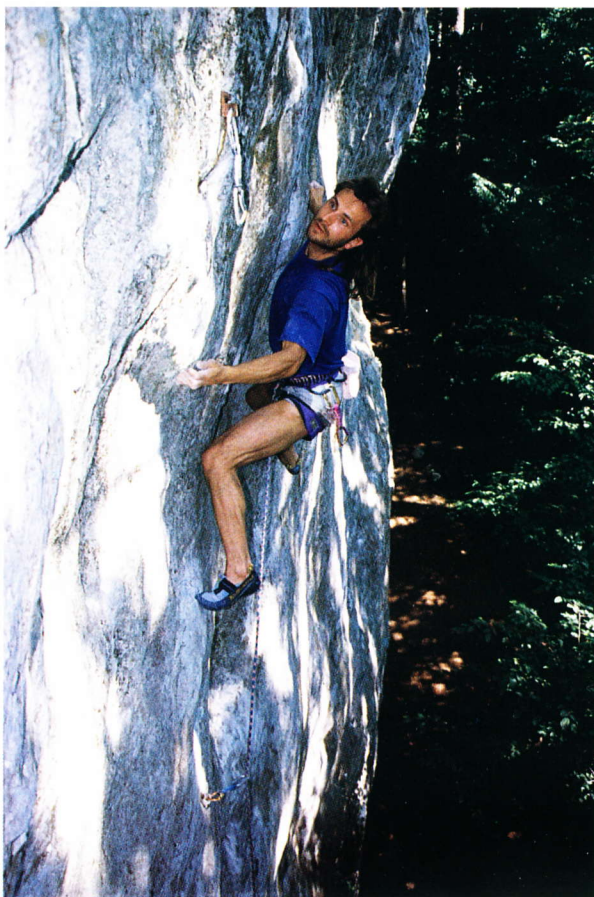
Proslačoval jsem tuhle na pohled obyčejnou vertikálu, vyzbrojen nelichotivými informacemi a ocelovým kartáčem. Začal jsem lézt po malých hladkých lištách a cítil, že tohle hraní se skálou mně už dlouho chybělo. Poprvé jsem uvěřil, že „nehtáky“, chyty jen za nehty, nemusí být vždy nadsázkou. Pohyb po hladké skále mě bavil stále víc. Umění využití techniky tak, abych se posunul o metr výš, od jedné škrabky ke druhé, je kouzlem, které Čarodějův učeň skrývá. Tohle dnes sportovní lezce nepřitahuje, magnetem je jim atletika převislých stěn, a proto techniku kolmých a mírně převislých stěn postrádají. I mě přitahují především stěny co nejvíce převislé, ale někdy potřebuji okusit i něco jiného. Trápit se na hladkých stupech a hledat nerovnosti tam, kde nejsou na první pohled vůbec patrné.

Čarodějův učeň je stěna asi šestnáct, osmnáct metrů vysoká a metr převislá. Spodní kroky, z jedné hladké lišty do druhé, vyžadují stále tančení na vyhlazených stupech, jediných to místech, která jako bílé ostrůvky vzdorují oceánu mechu. U třetího jištění končí zahřívací kolo a dál stěna nedá zadarmo ani centimetr. Spousta drobných a ostrých šupin dovolí pouze za nehty udržovat rovnováhu v kolmé či mírně převislé stěně a přibližovat se dvoupřstové jamce. Nahoru pokračují už normální bouldrové kroky po sice stále ještě hladkých, ale vcelku dobrých lištách. Druhé těžké místo pod vrcholem odebere poslední zbytek optimismu.

Technické problémy jsou dnešním silovým lezcům natolik vzdálené, že se tato linie zřejmě mnoha opakování nedočká, přestože silově i vytrvalostně leží její obtížnost pod jejich hranicí. Čarodějův učeň patří do pokladnice českých extrémních cest. Blíže jsem o této cestě nechal hovořit skutečného čaroděje, Tomáše Pilku.

Co řekneš k historii?

Historie této cesty sahá poměrně hluboko. První nýt jsem osadil už v r. 1986, ale až o tři roky později jsem cestu dojistil celou. Vylezl jsem ji „top rope“ a protože jsem ten rok zavodil, nechal jsem ji na vylezení druhým. V roce 1990 jsem měl problémy s prsty, r. 1991

Tomáš Pilka,
Čarodějův učeň (10+),
Vaňousovy díry,
Moravský kras
Foto: P. Piechowicz

jsem zase prozavodil a teprve v roce 1992 jsem se znovu pustil do těžkých cest.

Kdy jsi zaútočil?

Stále „Učně“ nikdo nemohl přelézt, tak jsem se do toho pustil na jaře r. 1992. Přelezl jsem ho asi po osmi dnech zkoušení. Cesta má dvě klíčová místa, jedno uprostřed a druhé nahore. V nich jsem padal. Byl jsem už z toho trochu zoufalý, protože stěna není moc převislá, necítíš bandasky, a přesto spadneš. Prsty se prostě unaví, přijde těžký krok, ty ho neuděláš a ani nevíš proč. To je asi důvod, proč to dnes lezci příliš nezkoušejí, nemají rádi takové technické cesty.

Kdo Učně zkušel?

Tonda Páleníček a potom Radek Souček. Loni dal pár pokusů Tomáš Sedláček, ale jinak tomu asi nikdo nevěnoval potřebný čas.

Co jsi měl v té době vylezeno?

V osmaosmdesátém roce jsem jsem vylezl dvě „osmběčka“ ve Verdonu, pak přišla série cest včetně Absolutního vědomí na Beckově až v r. 1992.

Absolutní vědomí je nyní za 10/10+, dal bys i Učni dnes méně?

Ne, pro mě jsou obě cesty pořád za 10+.

Můžeš Učně srovnat se svojí novou cestou „Kudlanka“?

Čarodějův učeň patří určitě stále mezi nejtěžší cesty u nás. Kudlanka je v podstatě velmi podobné lezení, jenom v mnohem převislejší skále – proto je i těžší. Kudlanka, to už je jiná dimenze.

Rostislav Tomanec